

KINDERBOEKEN
FESTIVAL

Keti koti-lesbrief

van Stichting kinderboekenfestival voor leerlingen
van leerjaar 9 en 10

• September 2023 •

Keti koti
Wat betekent het?

André Carolus Cirino
Wie was hij?

Indiaanse vertellingen
De kinderen van de maan

Sophie Redmond
Wie was zij?

**Vrijheid is de zuurstof
van de ziel.**

Wat betekent Keti koti

Keti koti betekent letterlijk ‘de ketenen zijn verbroken’.
Verbroken ketenen staan symbool voor ‘vrijheid’. Vrijheid geeft o.a. aan dat de mens vrij is om zich te uiten, om te zeggen, te vertellen of te schrijven wat hij denkt en dat is één van de belangrijke rechten van de mens!

Wij denken bij ‘vrij zijn’ vooral aan de vrijheid om een mening te hebben en om zich te uiten, zowel mondeling als schriftelijk! Suriname kent enkele historische schrijvers en vertellers, toneelschrijvers en toneelspelers die veel hebben gedaan om culturele verhalen en levenslessen voor de toekomst van ons land vast te leggen. Die verhalen vormen een deel van het immaterieel cultureel erfgoed van Suriname.

Via deze Keti koti-lesbrief wil het Kindereducatiecentrum van Stichting Kinderboekenfestival de jeugd kennis laten maken met André Cirino, die ons verhalen en wijsheden uit de Inheemse cultuur heeft nagelaten en met Sophie Redmond, die via haar toneelstukken en radioprogramma's voornamelijk wijsheden uit de Creoolse cultuur

met ons heeft gedeeld. In verband met de herdenking dit jaar van 150 jaar Hindustaanse Immigratie, 160 jaar Afschaffing Slavernij, 170 jaar Portugese Immigratie en 170 jaar Chinese Immigratie heeft de Commissie herdenking Jubileumjaren diverse activiteiten ontplooid, waaronder een Literair Festival met als onderdelen de uitgifte van deze Keti koti-lesbrief en presentatie van 5 verhalen voor de Keti koti-verhalenweek van Stichting Kinderboekenfestival op YouTube. Deze activiteiten zijn mogelijk gemaakt met medewerking van de ‘Subcommissie 160 jaar Keti koti’ onder voorzitterschap van de heer Johan Roozer. Stichting Kinderboekenfestival is de Commissie erkentelijk en hoopt dat alle lezers zullen profiteren van de inhoud van deze Keti koti-lesbrief!

Wie was André Carolus Cirino?

André Carolus Cirino was een Surinaams schrijver en kenner van de inheemse culturen. Hij werd geboren op 20 mei 1929 in een dorp van moerato-Karaïben, dat zijn inheemsen vermengd met creolen aan de Coppenerivier in het district Saramacca, genaamd Goede Hoop.

Het geheim van geluk is vrijheid... En het geheim van vrijheid is moed

Hoe heeft André Carolus Cirino zich tot schrijver ontwikkeld?

André Carolus Cirino werd geboren in een dorp waar de pakketboot aanlegde, die door de binnenlandse wateren van Paramaribo naar Nickerie voer. Door zijn vader werd Cirino al als driejarig kind naar pleegouders in de hoofdstad gestuurd om daar naar school te gaan.

André Carolus Cirino ging naar school en bleef zijn leven lang lezen en studeren. Cirino was een gedreven man met een missie. Die gedrevenheid om het lot van de Indianen was kenmerkend voor zijn hele leven. Al in zijn allervroegste publicatie, een ingezonden stuk dat verscheen in De Ware Tijd van 16 mei 1963 sprak hij met vuur over de Indianen 'naar wie niemand omkijkt, tenzij om als pronkstuk te dienen.' In dezelfde tijd was Cirino actief in de politiek. Zo was hij in 1962 medeoprichter van de Verenigde Indiaanse Partij (VIP).

Na het uiteenvallen van de VIP werd in het jaar 1969 de inheemse partij KANO opgericht. Dat was de eerste poging tot samenwerking tussen de twee grootste Inheemse volken, de Arowakken en Caraïben. André Cirino was jarenlang

actief als voorzitter van deze partij. Ook binnen andere Inheemse organisaties vervulde hij een actieve rol.

André Carolus Cirino was al 60 jaar toen hij in 1989 aan de Landbouwuniversiteit Wageningen zijn studie landschapsplanning in (sub)tropische gebieden afrondde met een studie, waarvoor hij stage had gelopen in Afrika: Landschapsarchitectuur in Kiisi Town, Kenya, bezien in relatie tot de politiek. Hij had zich verdiept in landbouw, bosbouw, architectuur en psychologie. Op basis van deze kennis en zijn betrokkenheid bij de Indianen werd hij actief op het gebied van ontwikkelingsprojecten in inheemse gemeenschappen. Ook de grondenrechtenkwestie liet hem niet koud. Onder het motto 'Grondrechten zijn ook mensenrechten' was in

december 1976 reeds een 150 km lange protestmars gehouden om een wettelijke regeling voor de bescherming van woon- en leefgebieden van de Inheemsen af te dwingen. De mars vormde ongetwijfeld het hoogtepunt in het bestaan van de KANO en trok ook internationaal de aandacht. Op 12 oktober 1989, de herdenkingsdag van de aankomst van Columbus in de 'Nieuwe Wereld', hield André Cirino een inleiding in de Palmentuin. Hij pleitte toen ervoor dat de nazaten van deze bevolkingsgroep zich voortaan geen Indianen meer zouden noemen, maar de benaming Inheemsen zouden kiezen.

In het jaar 2000 was Cirino ook weer aanwezig op de 'busikondre dei',

die door de regering Wijdenbosch was georganiseerd. Op die dag werd er informatie uitgewisseld als een consultatieronde onder de binnenlandbewoners ten aanzien van de grondenrechten-problematiek. Ook bij deze gelegenheid wees Cirino op de rechten van de Inheemsen in Suriname. En ook tijdens zijn laatste publieke optreden, bij de viering van het 15-jarig bestaan van Schrijversgroep '77 op 28 augustus 2002, had hij het weer over zijn volk.

Als schrijver heeft André Cirino ook geparticipeerd in de eerste Kinderboekenfestivals die vanaf 1999 in Suriname werden georganiseerd in het Jeugdcentrum en vervolgens in het Flamboyantpark.

De initiatiefnemers van het Kinderboekenfestival die in 2002 de Nationale Stichting Kinderboekenfestival Suriname oprichtten, maken van deze gelegenheid gebruik om postuum hulde te brengen aan deze icoon van de Surinaamse literatuur!

Wat heeft André Carolus Cirino voor Suriname nagelaten?

De vader van André Carolus Cirino, Thomas Frans Banda, was een bekende verteller. Het waren de verhalen van zijn vader, merendeels, Karäïbse verhalen, die zich in het hoofd van Cirino hadden vastgezet, en die hij vanaf 1964 begon te publiceren in De Ware Tijd onder de naam Jakono Rino (Vriend Rino). Daarna koos hij als schrijversnaam voor al zijn publicaties zijn zelfbedachte familienaam 'Cirino'.

Ruim tachtig vertellingen bundelde Cirino in 1970 in twee deeltjes Indiaanse Vertellingen die hij in eigen beheer uitbracht, die voor het eerst in 1978 door Bolivar Editions werden herdrukt en vervolgens nogmaals door Cirino zelf in 2000 in grote oplage. Van de verhalen die hij tussen 1964 en 1967 publiceerde in de krant, kwamen er 49 niet terecht in de boekuitgave, terwijl de twee deeltjes zeven vertellingen bevatten, die nooit eerder in de krant waren verschenen. In de jaren '80 begon Cirino aan een

reeks beschouwingen in De West: 'Geknechte Indianen, geknechte wereld'. Toen was er al heel wat meer bekend geworden over de genocide op de oudste inwoners van de Amerika's, maar Cirino vond dat het niet vaak genoeg in eigen land herhaald kon worden. Hij deed het opnieuw met passie, vuur en kracht van argumenten. Cirino wilde zijn artikelen graag als boek uitbrengen, maar het boek is helaas nooit uitgekomen! André Carolus Cirino overleed op 6 mei 2003 in Paramaribo.

Een verhaal van André Cirino

De kinderen van de maan

In de oude tijd geloofden de Caraïben dat de piaaimannen dikwijls reizen naar de maan ondernamen.

Niet alleen naar de maan, maar ook naar de sterren reisden de geestesbezweerders. En de maan kwam ook wel eens wederzijds op bezoek bij de piaaimannen. Hij werd dan feestelijk ontvangen. Overal in het dorp werd te zijner ere casiri geschonken. De kinderen vooral liepen uit om de maan van dichtbij te zien. Ze sprongen om hem heen en zongen. Wat voelde de maan zich dan gevleid en gelukkig. Als de maan plaats had genomen in het kamp van de hoofdmann, werd hij omringd door de Indianen. Samen dronken ze dan casiri. Samen met zijn aardse vrienden wandelde hij later rond en bekeek hun dorpen en kostgronden. Als de maan op bezoek kwam, bracht hij allerlei lekkernijen mee voor de Indiaanse kindertjes. Hij was een echte kindervriend.

Als hij snoep uitdeelde, vertelde hij verhaaltjes aan de jeugd. Wanneer het lekkers was uitgedeeld, deed hij allerhande spelletjes met hen. Nadat ze zo een hele dag samen gespeeld hadden, gingen de maan en de kinderen vermoeid slapen. De volgende dag waren ze al weer in de weer. Zo was het bezoek van de maan aan de Indianen altijd een gebeurtenis, niet alleen voor de grote mensen, maar in het bijzonder voor de kinderen. Op een dag vroeg Noeno (de maan) aan de Indianen om hem een paar kinderen mee te geven naar zijn woonplaats. De ouders gaven hun toestemming, immers, de maan was altijd goed en vriendelijk voor de kinderen, die dolgraag met hem wilden meegaan. Maar wat gebeurde? De maan vertrok met de kinderen naar zijn woonplaats hoog aan de hemel. En vanaf die dag keerde keerde hij nooit meer terug naar de aarde. Hij verschijnt alleen maar vriendelijk aan de hemel. En dan menen de Indianen dat ze de kinderen, die de maan nooit meer voor hen terugbracht, zien lopen bij het maanlicht als schimmen die je even ziet voorbijgaan, maar die je niet meer kunt zien als je goed kijkt.

Vragen

1. Wat is volgens jou de belangrijkste verdienste van André Cirino voor Suriname geweest?
2. Waarom is het waardevol om verhalen van deze auteur, Cirino, te lezen?
3. Welk thema wordt in in Cirino's verhaal 'De kinderen van de maan' besproken?

Wie was Sophie Redmond?

Jeanne Sophie Everdine Redmond werd geboren op 14 januari 1907 te Paramaribo. Sophie Redmond, naar wie de bekende Dokter Sophie Redmondstraat vernoemd is, studeerde als eerste vrouwelijke Creoolse arts van Suriname af. Zij was echter niet alleen arts, maar ook vioolspeler, toneelschrijfster en -speler, gezondheidsvoorlichter, politicus.

Op 13-jarige leeftijd wilde Sophie graag vioolles van meneer J. Bueno de Mesquita en ze kreeg van hem vioollessen tot zijn overlijden. Sophie vormde met een vriendin en haar broer een muzikaal trio. Zij speelde later het liefst met gesloten gordijnen, want, ze zei zelf: 'Het is geen gezicht voor de mensen, zo'n dikke vrouw met zo'n kleine viool!'

Hoe heeft Sophie Redmond zich tot schrijfster ontwikkeld?

Nadat Sophie de lagere school en de MULO met HBS met goed gevolg had doorlopen, wilde ze in 1925 ingeschreven worden op de Geneeskundige School. De directeur van de school weigerde haar aanvankelijk in te schrijven, maar Sophie Redmond zette door en op 1 november 1925 werd zij toch student aan de Geneeskundige School.

De studie werd haar niet gemakkelijk gemaakt: in het begin moest zij de laatdunkende opmerkingen over haar 'vrouw' zijn en haar 'gekleurd' zijn trotseren. Maar dankzij haar doorzettingsvermogen studeerde ze in 1935, ondanks alle discriminatie die zij tijdens haar studie ondervond als eerste vrouwelijke Creoolse arts af. Sophie Redmond was in Suriname de vijfde afgestudeerde vrouwelijke geneeskundige, heelkundige en verloskundige van de Geneeskundige School. Zij vestigde zich vervolgens als particulier huisarts of als 'dokteres', zoals de bevolking haar noemde, in Paramaribo. Ze behandelde arme patiënten vaak gratis en gaf ook

adviezen over huwelijksproblemen en financiële problemen. Aanvankelijk deed ze dat alleen in haar artspraktijk, maar later ook via radiopraatjes in het Sranantongo onder de titel 'Datra mi wan' aksi yu wan sani'.

Vanaf het einde van de jaren veertig tot haar dood behandelde Sophie Redmond allerlei medische, hygiënische en sociale onderwerpen in haar wekelijkse rubriek van de Geneeskundige Dienst voor de Surinaamse radio-omroep AVROS 'Datra, mi wan' aksi yu wan sani'. Zij deed dat op een heldere manier in het Sranantongo en vaak waren de

onderwerpen gebaseerd op ervaringen uit haar praktijk. Ook konden mensen haar per brief problemen voorleggen.

Na de Tweede Wereldoorlog werd Sophie Redmond ook politiek actief. In 1948 speelde ze een rol in het volkstoneelstuk Misi Jana e go na stembus (Miss Jana gaat naar de stembus). Het is niet zeker of ze ook heeft meegeschreven aan dit toneelstuk, dat op grappige wijze in het Sranantongo voorlichting gaf over de Algemene verkiezingen van 1948. Van haar toneelstuk 'Grontapu na asi tere' uit 1950 staat vast dat zij het samen met onderwijzeres Paula Velder schreef. Daarnaast

schreef ze nog enkele andere toneelstukken, dikwijls over volksgebruiken en sociale wantoestanden: 'A sowtu' en 'Jezus na watra fu libi', levendige stukken in het Sranan en Surinaams-Nederlands.

Nadat op Sophie Redmond een beroep was gedaan, besloot zij zich bij een tussentijdse verkiezing in 1950 kandidaat te stellen voor de Staten, omdat het altijd haar ideaal was om bij te dragen aan een beter Suriname. Ze deed mee aan de verkiezingen als onafhankelijk kandidaat, maar ze haalde geen zetel. In 1954 speelde ze bij Toneelgroep Thalia als actrice de rol van dienstmaagd in het toneelstuk 'De wereld heeft geen wachtkamer' van Maurits Dekker. Ze ontpopte

zich steeds meer als voorvechtster van de Surinaamse cultuur, bijvoorbeeld ze ging gekleed in de traditionele koto, ze weigerde importvoedsel te eten en ze streefde naar wetenschappelijk onderzoek naar de werking van Surinaamse kruiden.

In 1955 vergezelde Sophie Redmond haar vader naar een vergadering van grondeigenaren in Onoribo, omdat hij niet meer zo sterk van gestel was, hoewel ook haar gezondheid te wensen overliet. Tijdens de vergadering werd zij zelf echter onwel en werd opgenomen in 's Lands Hospitaal. Sophie Redmond overleed diezelfde dag, 18 september 1955, op 48-jarige leeftijd in het 's Lands Hospitaal.

Wat heeft Sophie Redmond voor Suriname nagelaten?

Sophie Redmond was een voorvechtster van waardering en behoud van de Surinaamse taal en cultuur en het versterken van het zelfbewustzijn van de creolen. Zo droeg zij zelf met trots de koto, de dracht van creoolse vrouwen en organiseerde zij kotomisi-shows om de aandacht op deze kleding te vestigen.

In haar radiopraatjes en toneelstukken versterkte ze de eigenwaarde van creolen onder andere door herkenbare situaties in hun eigen taal te presenteren. Redmond herstelde ook oude Surinaamse gerechten in ere en uit principe kocht zij geen geïmporteerde vruchten uit blik, maar experimenteerde zij met Surinaams fruit, bereidde bijvoorbeeld ijs van pommerak of sapatille. Zij maakte de heerlijkste kroketten van 'nengre fisi', een vis, die als minderwaardig werd beschouwd.

Sophie Redmond zat altijd vol plannen en één ervan was het instellen van een wetenschappelijk onderzoek naar Surinaamse kruiden. Zij was overtuigd van de heilzame werking van deze

kruiden. Veel mensen kennen de juiste kruiden, maar niet de juiste hoeveelheden, vond Sophie, en dat zou onderzocht moeten worden'. Sophie Redmond gaf medische lessen aan boslandevangelisten en zij was bestuurslid van verschillende organisaties en verenigingen, zoals het Kindertehuis 'Saron' van de Evangelische Broedergemeente, de Stichting voor Liefdadigheidsdoeleinden, het Jubileumfonds van de Evangelische Broedergemeente en het toneelgezelschap 'Thalia'. Tevens was zij commissaris van de Surinaamsche Waterleiding Maatschappij. Daarnaast had ze een groot sociaal gevoel, waardoor ze 'datra fu pôtisma' genoemd werd. Zij heeft in haar

twintigjarige praktijk talloze arme patiënten gratis behandeld. Als iemand wilde betalen, zei ze bijvoorbeeld: 'Houd die centen, meisje, en ga een krachtig soepje koken, want je bent vreselijk zwak.' Gevraagd en ongevraagd bemoeide ze zich met haar medemensen.

Uit Sophie Redmonds toneelstukken blijkt een groot gevoel voor humor, solidariteit met sociaal zwakkeren en vooral met vrouwen, die zij wijzer en onafhankelijker probeerde te maken. Soms hadden haar stukken een voorlichtend karakter, soms waren ze alleen bestemd tot vermaak. Vaak was de aanleiding van haar toneelstuk een actueel onderwerp. Redmond was raadgeefster op

velerlei gebied. Ze besprak niet alleen lichamelijke problemen, maar ook gezinsmoeilijkheden, huwelijksproblemen, financiële zorgen en ook kwesties van huishoudelijke aard werden aan haar voorgelegd. Zoals radiopraatjes in de orale cultuur van Suriname een geschikt middel waren om kennis over te dragen, werd

ook volkstoneel hiervoor veel gebruikt. Ter nagedachtenis van dokter Sophie Redmond staat in het Academisch Ziekenhuis Paramaribo een borstbeeld van haar gemaakt door Jo Rens. Op Marius' Rust is een grafmonument van Sophie Redmond en de Dokter Sophie Redmondstraat in Paramaribo is naar haar genoemd.

Toneelstuk van Sophie Redmond

Fragment van 'DATRA PAPA' uit 1950:

(Ook op You Tube te beluisteren)

Alma: Postbode tya wan brifi kon.

Nana: Ke misi, mi e kon leisi, er' mantan mi ai de na pasi.

Alma: Dan m' e gwe.

Nana: Yu no abi fu gwe, a no geheim!

Alma: Dan mi kan yere fa a tan.

(Nana veegt haar handen aan een doek en leest de brief voor...)

Alma: Te yu wan denki den 8 mun lon psa. A no e fergiti fu buurvrouw. Ai ma a go na mi ati fa a kisi a vent.

Nana: Now mi ferstan, dat' ede meneer kari mi trade a strati, yere dan: Hallo Dofi, luister even, ik moet je spreken.

Alma: Yu piki en?

Nana: Net lek' fa yu no ben drape. Mi no spit n' en bowtu tapu. Ma misi, kon un taki fu a feest di Frits skrifi. Pe mi mu tya a ruiker go, dan?

Alma: Luister, tamara te yu e psa na hospitaal, aksi portier. A mus' sabi pe a feest e go hori. Dan yu e weri a moi stel di yu ben weri tya Frits go na sipi.

Nana: Ai, a'e kon net van pas! I sabi fa a krosi dat nen, tog? 'Suma abi pasensi fu piri bita amandra, a sa dringi wan switi orgeade!'

Alma: Mek' wi howp' taki a so a sa de. Ma misi, eigenlijk mi ben kon dya fu taigi yu wan sani, ma no go kisi atibron, ma mi reken taki: een gewaarschuwd mens geldt voor twee!

Nana: A so a de, te I no sabi, I gers agu!

Alma: Esde mi miti Frits pa, fu soso taki odi, ne meneer bigin taki sani, leki den tai wisiman a t'tei.

Nana: Yu moro gek, fu go sta a vent te woord.

Alma: Yesi n' a tapun kaba, èn fu tak' leti, mi ben bemoei fu yere efi na tru, taki a vrouw di a ab' now, e rammel en skin gi en te a wani.

Nana: A so misrefi ben yere. Efi a kon na oso, den eerste nanga en moni no wan sigaretsensi srefi n' e tan n' ini en anu, dan efi yu si fa a e waka so syabi syabi ... Dyonsno d' e go yagi en puru na a kantoro!

Alma: A saka tori gi mi, fa en libi de onderste bove; eri dei a vrouw de na strati, ef' yu si en skin fa a e brenki nanga gowtu!

Nana: Wan behoorlijk nyan a n' e kisi, sonde na kuksyap nyan a e nyan.

Alma: A dat' a mus abi, dat' ede a gersi elenbere. Ma a moro moi wan fu a tori e kon. Meneer e go aksi mi taki a wan psa luku yu, a angri yere fa fu a boi.

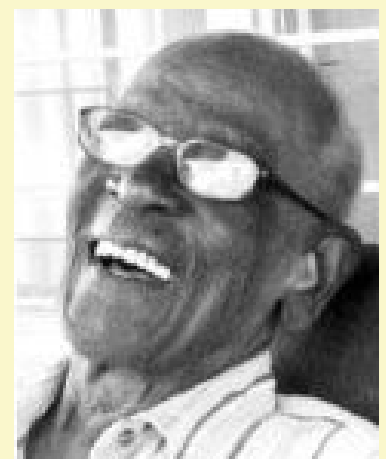
Nana: O, dat' ede a b' e proberi fu tak' nanga mi, mek' a kon, mi dya e luk' en. A mu durf pot' en futu dya, ne w' e go si fa watra e go na krontobere.

Alma: No wend isref op misi. Efi na vent abi so wan dikdunder, misrefi e kon yep yu smijt en na doro, nanga ala mi no lobi bemoei ini man en vrouw zaak.

Sophie Redmond

was sinds 10-2-1941
gehuwd met Louis Emile
Monkiau. Het echtpaar had
geen kinderen.

Louis Emile Monkiau

geboren 21-1-1906
overleden 23-11-2007

- Nana:** *Sortu man en vrouw zaak, na omen' yari a smeerlap gwe libi mi.*
(Er wordt geklopt. Alma kijkt in de deur en wenkt.)
- Nana:** Suma drape, mek a kon na ini.
- Man:** (Komt binnen) Dag dames.
- Alma:** Dag meneer, na wan boskopu?
- Man:** Mi kon aksi fa fu a boi.
- Nana:** Sort' boi, mi n' e begriip yu.
- Man:** A no Frits, fa a e mek' en na Holland, fa fu en studie?
- Nana:** Masra, na siki y' e siki, na dren y'e dren, ef' na law I law?
- Man:** Ik ben bij mijn positieven, mi wan go erken a boi now!
- Nana:** Sandati, erken a boi? Sortu boi? Yu ab' boi? Yu sabi fa a boi nyan?
Fa a kon tron san a de tide? O, na now yu wan sab' a boi? Sobun. Yu wan tron datra datra papa now no? Luku dya, vent, maak dat je weg komt, noso w'e kari skowtu smijit yu eruit.
- Man:** Ya, ma ...
- Nana:** Donder op vent, yu gersi erken boi! Meki a ori en nen fu
Genoegzaam. Mi de zeker tak' na mi ab' en. A no abi fu tyar' a nen fu Snertzak. Yu wan tan nanga a nen dati, bika a fiti yu, wan echte snertzak yu de ... (Man aarzelt in de deur)
- Nana:** Yu dyaso ete, mi Alma, kisi na bowtu drape gi mi!
(Alma neemt de bout en komt zogenaamd beschermend tussen beide, maar samen smijten zij de man eruit.)
- Alma:** Dat na wan vrijpostigheid.
- Nana:** No no, meneer denki mi suf so ete, leki di a ben de nanga mi.
- Alma:** A prakseri taki: Oude liefde roest niet.
- Nana:** Ai, ma a kon van een koude kermis thuis, a vagebond!!!

Vragen

1. Wat is volgens jou de belangrijkste verdienste van Sophie Redmond voor Suriname geweest?
2. Waarover heeft Sophie Redmond het in haar toneelstuk 'Datra papa'?
3. Welke uitdrukkingen, spreekwoorden, gezegden of odo's kom je in dit fragment van DATRA PAPA tegen?

BRONNEN

- Lees je wijs! Hoe bevorderen we leesplezier bij kinderen? Creatieve verwerkingsvormen bij Surinaamse kinder- en jeugdliteratuur; Els Moor, Paramaribo, 2008
- Indiaanse vertellingen deel 1 en 2; Cirino, Bolivar Editions; Paramaribo, 1977
- OSO Tijdschrift voor Surinamistiek en het Caraïbisch gebied; jaargang 3, nummer 2, december 1984.
- Een geschiedenis van de Surinaamse literatuur; band 1; 1596–1957 & de orale literatuur; Michiel van Kempen; Breda, 1e druk 2003
- Kri, kra! Proza van Suriname; Bloemlezing samengesteld door Thea Doelwijt; Paramaribo; 3e druk 1977

Contact ons

Website:
www.kinderboekenfestival.org;

Mail:
info@kinderboekenfestival.org

Rekeningnrs: DSB
47.22.000 (SRD), 47.22.027 (EURO),
47.22.019 (USD)